Ата-ана үмітімен өмір сүру

Кейде осы екі сезімнің ортасында қалып қоямыз: бір жағында – өз арманымыз, екінші жағында – ата-анамыздың үміті. Біз оларды ренжіткіміз келмейді, себебі олар біз үшін барын салды, өсірді, оқытты, бар мүмкіндігін берді. Сол үшін олардың әр сөзі бізге міндет сияқты көрінеді. «Мен қарызбын» деген ой санамызға терең сіңіп алады. Бірақ сол қарызды өтеу үшін өз өмірімізден бас тарту дұрыс па?

Ата-ана баласына жамандық қаламайды. Олар «өлмейтін мамандық» деп айтқанда, біздің қиналмай, тұрақты өмір сүргенімізді ойлайды. Бұл – олардың қорқынышы мен өмірлік тәжірибесінен туған таңдау. Бірақ бақытты өмір тек тұрақтылықтан тұрмайды. Егер адам өзіне ұнамайтын істі күн сайын қайталап жасай берсе, оның ішінде бір күні бос кеңістік пайда болады. Ол жұмысты істейді, бірақ жансыз, құлшыныссыз істейді.

Ал адам өз жүрегі қалаған жолмен жүргенде ғана тірі екенін сезінеді. Ұйқыдан тұрудың өзі жеңіл болады, себебі оны алда сүйікті ісі күтіп тұрады. Ол шаршаса да, сол шаршаудан ләззат алады. Себебі бұл – оның таңдауы.

Балалық парыз – ата-ананың айтқанымен өмір сүру емес. Балалық парыз – олардың үмітін ақтау, яғни бақытты болу. Өйткені ешбір ата-ана баласының бақытсыз болғанын қаламайды. Тек кейде біз де, олар да бақыттың әр адам үшін әртүрлі болатынын ұмытып кетеміз.

Сондықтан ең қиыны – ата-ананы ренжітпей, өз жолыңды таңдау. Өз арманыңды қорғау – ата-анаға қарсы шығу емес. Керісінше, бұл – өз өміріңе жауапкершілік алу.